

Sygn. akt V KK 393/22

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **P. Z.**

skazanego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2023 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 22 kwietnia 2022 r. sygn. IV Ka 193/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 19 listopada 2021 r. sygn. II K 480/21;

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 listopada 2021 r. sygn. II K 480/21 Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim rozstrzygnął co do odpowiedzialności karnej oskarżonego P. Z. i innej oznaczonej osoby, uznając ww. za winnego tego, że:

I. w dniu 13 kwietnia 2021 r. w T. woj. [...], wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej wadze 492,63 grama netto, które przewoził w

samochodzie osobowym marki H. [...] o numerze rejestracyjnym [...], przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 ze zm.) wymierzył mu karę 1 (jeden) rok i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w dniu 13 kwietnia 2021 r. około godziny 19:00 na ulicy [...] w T. woj. [...] kierując samochodem osobowym marki H. [...] o numerze rejestracyjnym [...] nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu i kontynuował jazdę następnie ulicą B., pomimo wydania przez osoby uprawnione do kontroli ruchu drogowego - funkcjonariuszy policji poruszających się radiowozem nieoznakowanym przy użyciu tarczy do zatrzymywania pojazdów, sygnałów dźwiękowych i świetlnych polecenia zatrzymania pojazdu mechanicznego tj. czynu z art. 178b k.k. i za to na podstawie art. 178b k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności (pkt A.1 wyroku).

Ponadto sąd rejonowy w tym wyroku:

- na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar pozbawienia wolności za czyny I i II orzekł karę łączną 2 (dwa) lata pozbawienia wolności (pkt 2 wyroku);
- na podstawie art. 42 § 1a pkt 1 k.k. za czyn II orzekł wobec oskarżonego P. Z. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na 1 (jeden) rok;
- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 kwietnia 2021 r. godz. 19:10 do dnia 31 sierpnia 2021 r. godz. 19:10;
- na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 ze zm.) orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa przez zniszczenie dowodów rzeczowych ujętych w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 129 akt sprawy pod pozycjami 1, 2;
- zasądził od oskarżonego P. Z. na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 300 (trzysta) złotych i tytułem wydatków poniesionych w sprawie kwotę 1000 jeden

tysiąc) złotych a w pozostałej części wydatki poniesione w sprawie przejmuję na rachunek Skarbu Państwa.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego P. Z., Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z 22 kwietnia 2022 r. sygn. IV Ka 193/22, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok oraz zasądził od oskarżonego P. Z. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 10 (dziesięć) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym oraz wymierzył mu 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za drugą instancję.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego P. Z., zaskarżając je w całości na korzyść oskarżonego. Obrońca na podstawie art. 523 k.p.k. i art. 526 § 1 k.p.k. sformułował następujące zarzuty kasacyjne:

I. rażącej obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez błędną jego wykładnię i przyjęcie, iż znamię „znacznej ilości” środka odurzającego lub substancji psychotropowej wyznacza jedynie kryterium ilościowe, w sytuacji, gdy jak wynika z ugruntowanego stanowiska doktryny i judykatury wyznaczają je również takie kryteria, jak kryterium jakościowe oraz cel, w jakim sprawca owe substancje posiada oraz ściśle z nim powiązana kwestia stopnia uzależnienia sprawcy od tych substancji (m.in. por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2017 r III KK 73/17), a prawidłowa wykładnia pojęcia znacznej ilości winna uwzględniać elementy ilościowe (waga), jak i jakościowe narkotyku (stopień toksyczności) (por. wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie sygn. akt VII Ka 835/16);

II. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 201 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k. poprzez niezasadne nieuwzględnienie wniosku skazanego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu przestępczości narkotykowej w sytuacji, gdy biegła wydając opinię na potrzeby przedmiotowej sprawy, wskazała, iż „z suszu pobrano próbki reprezentatywne, które wstępnie suszono i zhomogenizowano. Ze zhomogenizowanych próbek pobrano próbki, z których części sporządzono ekstrakty metanolowe. Ekstrakty oraz pozostałą część pobranych próbek poddano badaniom szczegółowym”, nie wskazała, ile wynosiła pobrana próbka, nie wskazała również, czy w pozostałej nieprzebadanej części suszu mogła znaleźć się delta-9-

THC o stężeniu niższym aniżeli 0,2%, a okoliczność ta ma kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy;

III. obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 167 k.p.k. in fine, poprzez zaniechanie dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego, celem ustalenia, czy skazany zatrzymał pojazd w pierwszym możliwym i bezpiecznym miejscu tak, aby nie spowodować bezpośredniego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla innych uczestników ruchu drogowego, czy skazany - mając na uwadze usytuowanie terenu (przed rondem) - miał możliwość bezpiecznego zatrzymania pojazdu przed wjazdem na ul. [...], w sytuacji gdy okoliczność ta winna zostać zweryfikowana z urzędu, albowiem ma to istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, czy stanowi on przestępstwo i jakie.

Dodatkowo w wykonaniu osobistego polecenia Mocodawcy, obrońca zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania, a to art. 29 § 1 k.p.k. poprzez rozpoznanie sprawy w składzie sprzecznym z przepisami ustawy, albowiem przy rozpoznawaniu sprawy brała udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, co w konsekwencji spowodowało naruszenie niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a w konsekwencji doprowadziło do nieważności postępowania w myśl art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

- uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 22 kwietnia 2022 r. sygn. akt IV Ka 193/22 oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z 19 listopada 2021 r. sygn. akt II K 480/21 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zwolnienie skazanego od ponoszenia opłaty sądowej od kasacji, z uwagi na fakt, iż przebywa on w jednostce penitencjarnej, wobec czego jego sytuacja finansowa nie pozwala mu na poniesienie kosztów opłaty sądowej od niniejszej kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Analiza akt postępowania karnego prowadzi do wniosku, że w niniejszej sprawie nie zachodziła podnoszona przez obrońcę skazanego nienależyta obsada składu Sądu Apelacyjnego w Warszawie, która stanowiłaby bezwzględną przyczynę odwoławczą w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż samo podanie w kasacji, że miało miejsce uchybienie z art. 439 § 1 k.p.k., nie przesądza o jej zasadności. W judykaturze i doktrynie zasadnie wskazuje się, iż zarówno wtedy, gdy kasacja powołuje się na uchybienia, które w ogóle nie miały miejsca w postępowaniu lub na uchybienia niebędące rażącym naruszeniem prawa, ale też, gdy wskazuje ona wprowadzie na uchybienia rażące, które jednak w oczywisty sposób nie mogły istotnie wpłynąć na treść prawomocnego wyroku, jest ona niezasadna w oczywisty sposób (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1998 r. V KKN 314/98). W szczególności dotyczy przypadków, w których występuje jedynie formalne powołanie się na bezwzględne uchybienie bądź całkowicie bezpodstawne nazwanie takim uchybieniem sytuacji, która bez wątpienia nie stanowi naruszenia prawa wymienionego w art. 439 § 1 k.p.k. Oczywista bezzasadność kasacji zachodzi bowiem wówczas, kiedy już z pobieżnej analizy podniesionych przez skarżącego zarzutów w jasny sposób wynika, że są one nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 1 lipca 2021 r. sygn. II KK 184/21). Niewątpliwie z taką sytuacją mamy w niniejszej sprawie.

Podkreślenia wymaga, iż żaden z podniesionych w kasacji zarzutów nie ma charakteru kasacyjnego, albowiem w ogóle w tym nadzwyczajnym środku odwoławczym nie zarzucono naruszenia standardów rzetelnej kontroli odwoławczej, określonej przepisami art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Podniesione zarzuty sprowadzają się do prostego powtórzenia zarzutów apelacyjnych dotyczących ustaleń faktycznych i oceny materiału dowodowego, jak również sposobu procedowania w toku postępowania pierwszoinstancyjnego - oddalenia złożonych wniosków dowodowych bądź nieprzeprowadzenia dowodów z

urzędu. Ewidentnie adresatem powtórzonych zarzutów, w tym obrazy art. 201 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k., jest sąd a quo. W przedmiotowej sprawie nie doszło bowiem do uzupełnienia postępowania dowodowego i przeprowadzenia przez sąd II instancji własnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Nie orzekł on też odmiennie co do istoty sprawy. Nie było zatem możliwości naruszenia przez sąd odwoławczy wskazanych przepisów postępowania odwołujących się do podstawy faktycznej orzeczenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 listopada 2016 r. sygn. V KK 281/16). Taki sposób sformułowania zarzutów kasacyjnych implikuje konieczność przypomnienia skarżącemu, że co do zasady, powtórzenie w kasacji zarzutu i argumentacji przedstawionej wcześniej w apelacji może być skuteczne wówczas, gdy sąd odwoławczy nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia, w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. (postanowienie Sądu Najwyższego 16 listopada 2017 r. sygn. II KK 310/17). W niniejszej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca.

Kasacyjnego charakteru nie ma również zarzut rażącej obrazy prawa materialnego, mianowicie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, albowiem jego pozorność ujawnia powielona w części motywacyjnej kasacji argumentacja jednoznacznie wskazująca, iż w istocie skarżący kwestionuje prawidłowość oceny materiału dowodowego i ustalonego na jego podstawie stanu faktycznego. Na gruncie tych ustaleń, zaaprobowanych przez sąd odwoławczy, nie jest możliwe jednak podzielenie zapatrywania skarżącego, iż norma ta została przez sąd zastosowana w sposób nieprawidłowy, co zresztą już na etapie kontroli apelacyjnej ocenił i szeroko wyjaśnił sąd odwoławczy (s. 8-10 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim). Sąd Najwyższy przypomina, iż kontrola kasacyjna nie obejmuje wyniku oceny dowodów, a jedynie sposób dokonania tej oceny. Inaczej rzecz ujmując, kontrola ta nie obejmuje sfery przekonania i uznania sędziowskiego, natomiast sprowadza się do weryfikacji, czy dokonana ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej bądź logicznej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r. sygn. II KK 135/15).

Mając na uwadze sposób sformułowania omówionych powyżej zarzutów przedstawionych przez obrońcę skazanego w kasacji oraz towarzyszącą im argumentację, należy jednoznacznie stwierdzić, iż autor w zasadzie, poza nieuprawnioną polemiką z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi, zaaprobowanymi przez sąd odwoławczy, nie przedstawił racjonalnych argumentów będących w stanie skutecznie podważyć zaskarżone przez obrońcę prawomocne rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim. W tym stanie rzeczy, wobec oczywistego wywiązania się przez sąd odwoławczy z funkcji kontrolnej, taka konstrukcja nadzwyczajnego środka zaskarżenia i próba zainicjowania ponownej kontroli instancyjnej, pozostając w sprzeczności z ustawowymi rygorom określonymi w art. 519 i 523 § 1 k.p.k., wyklucza jego skuteczność.

W odniesieniu do ostatniego zarzutu kasacji obrońcy, dotyczącego zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, stwierdzić należy, iż jest on również chybiony. Udział w składzie orzekającym sędziego powołanego na urząd na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz.U.2018.3 ze zm.), nie stanowi uchybienia, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., albowiem każdorazowo konieczne jest ustalenie *in concreto*, że sędzia nie gwarantuje, chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości. Przesądza to o tym, iż potencjalne naruszenie standardu rozpoznania sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd w konkretnej sprawie może być rozpatrywane li tylko jako inne rażące naruszenia prawa (względna przyczyna odwoławcza; postanowienie SN z 30 listopada 2022 r. sygn. II KK 468/22). To wymaga wnikliwej analizy osoby sędziego w kontekście postępowania nominacyjnego oraz jego postawy w toku postępowania. Powoduje to, iż okoliczności mogące mieć wpływ na bezstronność sędziego w danej sprawie, muszą zostać każdorazowo wykazane za pomocą faktów. Tymczasem obrońca skazanego w kasacji, sygnalizującej zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., nie wskazał na żadną okoliczność, chociażby uprawdopodobniającą brak bezstronności. Nie tylko nie podniósł w kasacji żadnych zarzutów osobistych pod adresem sędziego, wskazujących, że podczas rozpoznania przedmiotowej sprawy poddany był jakimkolwiek naciskom,

czy choćby sugestiom ze strony czynników zewnętrznych albo nie zachował wymaganej bezstronności, czy obiektywizmu, ale nawet nie wskazał go imiennie.

Niezależnie od powyższego, z oczywistych w niniejszej sprawie względów, nie doszło do obrazy art. 29 § 1 k.p.k.

Zważywszy na sytuację majątkową i osobistą skazanego, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. należało go zwolnić od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.